

E D I T U R A S C R I P T U M ®

Cleopatra
REGINA EGIPTULUI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HUNT, ANGELA

Cleopatra, regina Egiptului / Angela Hunt. – Oradea: Scriptum, 2019

ISBN 978-606-031-010-5

821.111



ANII TĂCERII



Cleopatra

REGINA EGIPTULUI

ANGELA HUNT



Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title

Egypt's Sister

by *Angela Hunt*

© 2017 by Angela Hunt Communications, Inc.

Published by Bethany House Publishers

11400 Hampshire Avenue South

Bloomington, Minnesota 55438

www.bethanyhouse.com

Bethany House Publishers is a division of

Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan

Printed in the United States of America

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul

Cleopatra, regina Egiptului

de Angela Hunt

© 2019 Editura Scriptum®

str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea – Bihor

Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428

E-mail: scriptum@scriptum.ro

Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.

Prima ediție în limba română.

Acest roman este o ficțiune inspirată din perioada intertestamentară. Anumite nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul imaginației autoarei.

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.

ISBN 978-606-031-010-5

Tiparul executat în U.E.



ANII TĂCERII



In Biblia creștinilor, când întorci pagina după cartea prorocului Maleahi, dai peste Evanghelia după Matei, de parcă n-ar fi trecut decât câteva zile între scrierile prorocului și venirea lui Isus Cristos.

În realitate însă, între Vechiul și Noul Testament se întind patru sute de ani, așa-numiții „ani ai tăcerii“, o vreme când Dumnezeu nu a vorbit poporului Israel prin prorocii Săi. Dar, în ciuda tăcerii prorocilor, Dumnezeu Și-a continuat lucrarea în mijlocul poporului Său, printre alte popoare și în lumea supranaturală.

El a condus poporul Israel printr-o vreme de încercări ce a stârnit speranța și dorința după venirea lui Mesia cel promis. De asemenea, El a pregătit împlinirea promisiunii făcute șarpelui în Grădina Edenului: „Voi pune dușmănie între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei; El îți va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul.“ (Geneza 3:15)

Dumnezeu nu doarme, și chiar dacă nu va comunica așa cum poate ne-am aștepta să o facă, El poate întotdeauna să vorbească unei inimi deschise.



SCURTĂ PREZENTARE A SERIEI



Anii tăcerii este seria de patru romane construite în jurul a patru personaje feminine puternice, cu un impact puternic în cei 400 de ani ai perioadei intertestamentare: *Cleopatra*, *Lea*, *Salome* și *Zara*. Perioada de tăcere nu înseamnă însă și o perioadă de inactivitate!

Iureșul de evenimente din această perioadă ce a pregătit venirea lui Cristos a avut un impact profund asupra culturii și civilizației umane, dar în special asupra poporului lui Dumnezeu.

Deși este o ficțiune, această serie de romane a Angelei Hunt încearcă să reconstituie lumea din perioada intertestamentară într-un mod foarte interesant și bine documentat din punct de vedere istoric. Personajele istorice sunt conturate cu trăsăturile lor fizice și morale, iar firul epic dezvăluie o perioadă în care speranța aproape dispăruse din inima poporului lui HaShem; credința era și mai mică, iar evreii erau din ce în ce mai convinși că acum singurul lucru care îi putea salva pe ei și credința lor era apariția lui Mesia.



CLEOPATRA s-a născut în 69 î.Cr., în Egipt, ca descendentă a lui Ptolemeu I (unul dintre comandanții lui Alexandru cel Mare) și fiică a

ANGELA HUNT

faraonului Ptolemeu al XII-lea. În ciuda traiului luxos și opulent, Urbi, așa cum era ea cunoscută la palat, nu a avut o copilărie prea ușoară, dar s-a bucurat în acea perioadă de compania unei bune prietene, Chava. Însă, în momentul în care Cleopatra ajunge în mod neașteptat să fie încoronată regină în 51 î.Cr., prietenia dintre cele două este frântă de interesele politice urmărite de Cleopatra, iar Chava este aruncată în închisoare, apoi vândută ca sclavă tocmai de cea cu care făcuse un legământ de sânge. În ciuda acestor trădări, Chava va vedea că HaShem este întotdeauna cu ea și Își ține întotdeauna promisiunile.



LEA provenea dintr-o familie de evrei ce a trăit în jurul anului 170 î.Cr. Pe vremea aceea, Iudeea era cunoscută ca „Pământul lui Israel“, pentru că regele seleucid le-a permis evreilor practicarea religiei iudaice. Ca fiica unui comerciant din Ierusalim, ce s-a dovedit un părinte agresiv, când Iuda Macabeul o ia în căsătorie, Lea se bucură că poate să scape de sub autoritatea tatălui ei. Dar lucrurile iau o cu totul altă turnură în momentul în care Matatia, socrul ei, decretează război împotriva neamurilor și persecuția evreilor. Aceste tensiuni se răsfrâng chiar și asupra familiei sale, iar Lea trebuie să aleagă dacă să rămână credincioasă adevăratului HaShem sau să asculte de regele țării. Acelea sunt momentele în care Lea învață ce înseamnă să iubești și să fii iubită cu adevărat.



SALOME ALEXANDRA – prima și singura femeie care a condus poporul iudeu după regina biblică Atalia, a cărei domnie se consumase cu opt secole înainte. Născută în micul orașel Modein, frumusețea ei pălea în comparație cu sora ei mai mare. Deși învățase să citească încă de la o vârstă, fragedă, în vremea aceea, fetele nu erau apreciate pentru abilitățile lor intelectuale. Dar după moartea tatălui și a surorii ei, Ioan Hircan, o rudă îndepărtată, le invită pe Salome Alexandra și pe mama ei să locuiască împreună cu familia lui din Ierusalim, unde setea ei de cunoaștere este stâmpărată. Ajunge soția unui politician

CLEOPATRA, REGINA EGIPTULUI

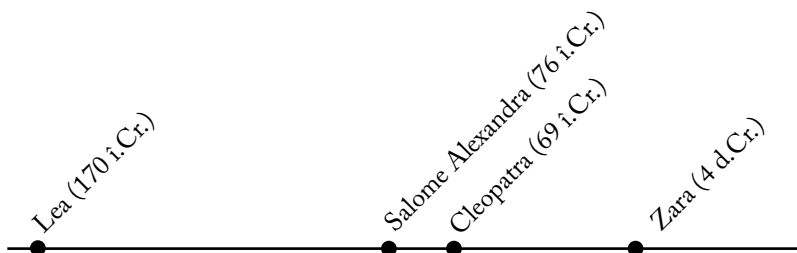
pragmatic, care pe a ales-o pe ea ca succesori la tron în defavoarea fiilor săi. Soția lui s-a dovedit destoinică în ale guvernării, națiunea bucurându-se de una dintre cele mai pașnice perioade din istoria domniei Hașmoneilor (76–67 î.Cr.). Deși Salome Alexandra își petrece o mare parte din viața ei ca un pion comandat de bărbații puternici din jurul ei, ea află că o femeie dedicată lui HaShem poate schimba lumea.



ZARA, slujnica lui Salome

Sunt două femei care se luptă să-și atingă țelurile și să supraviețuiască în tumultul de la curtea regelui Irod cel Mare, ce a domnit între 37 î.Cr. și 4 d.Cr. Salome, singura soră a regelui, o femeie răzbunătoare, căreia i s-a spus că face parte dintr-o rasă inferioară, un neam pe care HaShem nu-l va accepta niciodată. Ea a iscat multe intrigi și răutăți, împrăștiind chiar zvonul că Mariamne, cea de-a doua soție și iubirea vieții lui Irod, l-a înșelat, ceea ce echivala cu o crimă de lezmajestate. Manipulat de Salome, Irod a permis condamnarea la moarte a soției sale.

Cea de-a doua femeie, Zara, era slujnica lui Salome. Deși trăia în preajma ei, a fost o personalitate cu totul diferită de cea căreia îi servea. Zara vede rănirea oamenilor care aveau nevoie de înțelegere și de compasiune, și caută să le vină în ajutor chiar în acea perioadă în care nimeni nu era demn de încredere și nimeni nu era în siguranță, indiferent că se afla la putere sau în slujba celor puternici, dar ea acționa în numele lui HaShem, care este întotdeauna vrednic de încredere și atotputernic.





CAPITOLUL I



CHIAR DACĂ AM FOST PRECUM UMBRA MULTORA DINTRE MARI
bărbați și femei ai istoriei omenirii, niciun istoric nu mi-a
consemnat vreodată numele. Chiar dacă am pășit pe coridoare
de marmură și am cinat adesea cu prinți și prințese, nimeni nu m-a
luat vreodată în seamă. Și cu toate că am avut influență asupra unei
femei care a înmuiat inima unor bărbați colosali, n-am fost nicicând
pomenită în istoria lor.

Dar am și eu povestea mea.

Mama a murit în ziua când m-a adus pe lume, însă tatăl meu
îndurerat m-a luat din mâinile moașei, a ieșit în drum și m-a ținut sus,
recunoscându-mă înaintea tuturor ca fiica lui. O doică mi-a mestecat
mâncarea până mi-au apărut dinții și o roabă mi-a vegheat pașii până
am învățat să merg. Am trăit într-un palat, la mică depărtare de
locuința împăraților, așa că poate e firesc faptul că tatăl meu, cunoscut
drept „Daniel cel învățat“, mă ducea mereu la palat unde mă jucam
cu copiii altor nobili. Abia când am crescut mi-am dat seama că nu a
făcut-o de dragul meu, ci pentru a ajuta o altă copilă, care la sfârșitul
zilei nu putea pleca din casa împăratului. Ai ei îi spuneau Urbi, iar eu
îi spuneam *prietenă*.

ANGELA HUNT

Dintre toți copilașii aleși care aveau cinstea să fie tovarășii de joacă ai prințesei, Urbi mă iubea cel mai mult pe mine. Am venit pe lume la doar câteva săptămâni depărtare una de alta, creșteam la fel de repede, iar când am fost destul de mari să mergem la școală, am șezut în fața acelorași dascăli, dintre care unul era tata. După ore, ne fugăream prin mulțimile celor mai-mari și a preoților pleșuvi și înveșmântați în robe albe, în timp ce ne jucam prinsa prin grădinile împărătești. În iatacul lui Urbi ne jucam cu arșicele și le dădeam glas păpușilor de lut, apoi ne ascundeam de dădace până începeau să ocărăscă zburdălnicia noastră și trimiteau după ajutoare. În menajeria împărătească, ne țineam de mână și priveam uluite girafele, urșii și serpii – din care unii erau lungi cât o corabie! – și ne simțeam mici... dar în siguranță.

Abia când apunea soarele venea tata în iatacul lui Urbi și mă lua acasă. Ajunși acasă, fratele meu mai mare, Așer, se întorcea și el de la studii și mă privea zeflemitor și cu pizmă când istoriseam din pățaniile zilei. Tata asculta în tăcere în timp ce eu turuiam fără oprire despre tot felul de daruri și oameni neobișnuiți care vorbeau limbi ciudate și care se aruncau cu fața la pământ dacă ne întâlneau, din întâmplare, pe coridoare.

— De ce fac asta? întrebam eu.

Tata nu îmi lua în seamă întrebarea, ci mă sfătuia astfel:

— Privește, ascultă și învață, Chava. Nu orice fetiță are ocaziile pe care ți le-a dăruit HaShem ție.

Pentru că eram mică, nu mi-am dat seama cât de norocoasă eram. Nu știam că puțini evrei aveau intrare în palatul împărătesc și nu aveam nici cea mai mică idee că exista foame și lipsuri. Viața mea parcă era o înșiruire nesfârșită de jocuri și mese grozave; cea mai mare teamă a mea era să nu mă îmbolnăvesc și să nu îmi pot vizita cea mai bună prietenă.

Inima mea poftea după o viață plină de distracții, veșminte frumoase și giuvaiere strălucitoare din lădița cu comori a lui Urbi. Îmi puteam petrece toată ziua fericită în locuința ei împărătească, desfătându-mă cu colecția ei de tunici fine de in și de maram brodate... ce copilă eram.

De-aș fi fost mai înțeleaptă, aș fi dat ascultare vorbelor tatei. Dar

CLEOPATRA, REGINA EGIPTULUI

o fată simplă ca mine habar nu avea cât de repede se putea schimba viața.



Când eu și Urbi aveam unsprezece ani, oamenii au sărbătorit cu osanale plecarea tatălui ei pe o corabie. Nu înțelegeam de ce pleacă, iar tata nu ne-a vorbit despre asta nici mie, nici fratelui meu, dar am auzit și singură strigătele de biruință înălțate în timp ce corabia sa se desprindea de chei.

La scurt timp după plecarea Împăratului Auletes, sora mai mare a lui Urbi, Berenice, a hotărât să fie împărăteasă. Pentru că era femeie, iar oamenii din Alexandria se așteptau ca ea să urce pe tron alături de un soț, s-a măritat, mai întâi cu un prinț seleucid care a murit în mod neînțeles la doar câteva zile după nuntă, apoi cu un preot, care părea să îi placă mai mult. Eram mică, știam prea puține lucruri despre Berenice și nu mă sinchiseam deloc de supușii ei. Singurul meu gând era la Urbi, care nu părea să poată ajunge vreodată împărăteasă.

Eram încântată că Urbi era a doua fiică și nu o moștenitoare a tronului. Împărătesele erau ocupate și puternice și nu aveau timp de prietenele lor. Atâta timp cât Urbi rămânea prințesă, aveam să fim apropiate.

Trăiam în frumoasa Alexandria, o cetate a grecilor care se întindea pe țărmul de miazănoapte al Egiptului. Tatăl lui Urbi moștenise tronul Egiptului de la fratele lui, Ptolemeu al VIII-lea, iar acel împărat îl moștenise de la tatăl lui, și tot așa, până la Alexandru cel Mare, întemeietorul grec al Alexandriei și un zeu al alexandrinilor. Mormântul lui Alexandru se afla în centrul cetății, iar împărați veniseră de la mari depărtări pentru a aduce un ultim omagiu trupului său îmbălsămat.

Când l-am întrebat pe tata de ce atât de mulți dintre vecinii noștri aprindeau lumânări pentru Alexandru, iar noi nu, tata mi-a spus că chiar dacă Alexandru aproape reușise să unească toate imperiile lumii, el nu reușise să biruiască moartea, dovedind astfel că nu era zeu și nu era vrednic să se aprindă lumânări în cinstea lui.

— Dar gândește-te la Moise, a adăugat el. Chiar dacă Moise a

ANGELA HUNT

unit cele douăsprezece seminții ale lui Israel, o însărcinare *aproape* la fel de grea precum unirea imperiilor lumii, nici el nu a fost în stare să își învingă moartea, dovedind prin aceasta că era doar un slujitor al lui HaShem, singurul Dumnezeu adevărat.

— Nici el nu are nevoie de lumânări?

Tata a zâmbit și m-a ciufulit ușor.

— Așa este, fata mea.

Grecii din Alexandria se închinau multor zei, mai ales lui Isis și lui Dionisos, preferații împăratului. Despre Isis, o zeiță egipteană străveche, reprezentată aproape întotdeauna cu un soare deasupra capului, se spunea că era mama tuturor zeilor și soția lui Osiris. Dionisos nu fusese un zeu egiptean înainte ca strămoșii greci ai lui Urbi să ancoreze pe țărmul Alexandriei. Cu trăsături fine și părul lung și despletit, Dionisos era zeul vinului și al viței-de-vie. Ptolemeii îl suprapuneau pe Dionisos lui Osiris, extinzându-i puterea și influența pretutindeni, mai puțin în mahalaua evreilor din Alexandria.

Oamenii din mahalaua noastră se închinau unui singur Dumnezeu, iar El nu locuia într-o casă de marmură. Noi Îl numeam HaShem, cuvântul evreiesc pentru *nume*, pentru că numele Lui era preasfânt ca să Îl pronunțăm vreodată. Pentru că HaShem era nevăzut, mi-a spus Tata, niciodată nu ne închinam în fața vreunui chip cioplit. Eram diferiți de greci și de egipteni în privința aceasta, iar noi, fiii și fiicele lui Avraam, fuseserăm aleși să binecuvântăm lumea.

— Cum? am întrebat eu.

Tata și-a dres vocea.

— HaShem ne va arăta atunci când s-a împlini vremea.

— Da' cum o să ne arate?

Tata nu părea dispus să îmi dea vreun răspuns.

În fiecare a șaptea zi, la asfințitul soarelui, mergeam în sinagoga noastră ca să ne alăturăm comunității. Un sul al Torei învelit în catifea era pus la loc de cinste în partea din față a încăperii și, de unde ședeam împreună cu femeile, mă uitam la el și îmi închipuiam scribii care stătuseră aplecați deasupra pergamentului, copiind cuvintele sfinte ale Scripturii. De fiecare dată când scria Sfântul Nume al lui Dumnezeu, spunea tata, scribul lua un bețișor nou de trestie, îl înmuia în cerneală și scria numele. Apoi arunca bețișorul și continua copiatul.

CLEOPATRA, REGINA EGIPTULUI

Atunci când se ridica rabinul în picioare, citea din Septuaginta, o traducere grecească a Scripturilor. Mulți din comunitatea noastră nu vorbeau ebraică, așa că dacă voiam să înțelegem cuvintele lui HaShem, trebuia să le auzim în limba noastră obișnuită. Tata ne-a spus mie și lui Așer că trebuia să fim mândri că trăiam într-o comunitate atât de distinsă, pentru că Septuaginta fusese tradusă în Alexandria.

— Șaptezeci și doi de traducători, câte șase din fiecare din cele douăsprezece seminții, au completat traducerea Torei în doar șaptezeci de zile, a spus tata, zâmbind. Chiar dacă eu nu am fost prin preajmă să văd asta cu ochii mei, probabil că povestea aceasta e adevărată. Restul scrierilor au fost traduse mai târziu.

Mulți bărbați din comunitatea noastră duceau mai departe tradiția scribilor alexandrini, pentru că erau câțiva învățați la fel ca tata. Când nu îi învăța pe copiii împăratului, muncea la cea mai prețioasă lucrare a lui: un manuscris pe care îl numise „Cele douăsprezece testamente ale patriarhilor.“ Pe scurt, studiasc Scripturile și rezumase ce le-ar fi spus fiecare dintre patriarhii semințiilor urmașilor lor, dacă ar fi avut posibilitatea. Adesea mă chema să șed lângă el și să ascult. Îmi citea un pasaj, apoi mă privea pe deasupra pergamentului pentru a-mi zări reacția.

— Cum e? mă întrebă el într-o amiază. „Și iată că am văzut un lucru la fel ca mai înainte, după ce trecuseră cele șaptezeci de zile. Și am văzut șapte bărbați în veșminte albe care mi-au spus așa: „Ridică-te, îmbracă veșmântul de preot, coroana neprihănirii, platoșa cunoașterii, haina adevărului, coroana credinței, mitra semnelor și efordul prorociei.“

Coborî pergamentul și mă privi cu ochi înguști.

— E limpede înțelesul?

— Da, tată.

— Îți dai seama cine vorbește?

Mi-am încrețit nasul.

— Iuda?

— Cine sunt preoții? Leviții. Acesta este Levi.

Tata se întoarse la lucrul lui, în timp ce eu mi-am înclinat creștetul gândindu-mă la cei șapte bărbați în veșminte albe.

— Tată?

— Da, curioasa mea?

— De unde știau patriarhii ce dorea HaShem de la ei? Le-a vorbit cumva prin îngerii? Sau le-a vorbit prin vise, așa cum i-a vorbit lui Iosif? Mi-ar putea vorbi și mie?

— Tu și întrebările tale.

Tata lăsă pergamentul din mâini și o sclipire stranie dar îngăduitoare, îi apărură în ochi.

— Și de ce să îi vorbească HaShem unei fetițe când n-a mai vorbit prin nici un proroc vreme de aproape patru sute de ani?

Am simțit cum roșesc.

— Nu știu de ce n-a vorbit. Dar El i-a vorbit lui Samuel, iar el nu era decât un băiețel.

— Așa este. Tata își mângâie barba, apoi zâmbi, redându-mi încrederea în mine. Și cine ar putea să spună cum va vorbi HaShem? Uneori vorbește prin slava munților sau prin puterea mării. El vorbește și prin Tora, prin scrieri și prin cuvintele prorocilor Săi, așa cum este consemnat în Tanah*.

Am încuviințat din cap.

— Uneori El vorbește prin vocea căpeteniilor noastre – cum este tatăl tău, rabinul, sau chiar prin gura împărătesei. Pentru că inima împăratului este ca un râu de apă în mâinile lui Adonai; El îl îndreaptă unde pofteste.

Am încuviințat din nou.

— Și uneori – privirea tatei se odihni asupra mea – El vorbește printr-o voce abia auzită ce străpunge inima și sufletul unui om... sau chiar al unui copil. Un zâmbet îi înflori pe buze. Mai ai vreo întrebare pentru mine?

— Deocamdată nu.

Am alunecat de pe scaun și m-am dus de acolo.



Cine eram eu ca să îmi vorbească HaShem? Nu eram decât o fetiță fără putere și fără influență. Dar cu cât mă gândeam mai mult

* Canonul cărților biblice ebraice

CLEOPATRA, REGINA EGIPTULUI

la asta, cu atât eram mai fascinată de posibilitatea ca Adonai să îmi vorbească *totuși*. Poate că avea să îmi vorbească, dacă ascultam cu atenție...

Când nu eram cu Urbi, obișnuiam să o iau pe slujnica mea și ne duceam la mare, unde ne uitam cum se lovesc valurile de mal și așteptam să auzim vocea lui HaShem. Dar oricât mi-am ciulit urechile, nu L-am auzit.

Căutam să Îl aud în vocea lui rabbi, în învățăturile tatălui meu și în vorbele femeilor care ședeau în jurul meu la sinagogă. Dar nu L-am auzit pe Adonai.

Au trecut câteva luni. Ne bucuram de vântul cald de primăvară și ne pregăteam de arșița verii. Îmi petreceam zilele cu Urbi în palatul răcoros din piatră, iar serile eram acasă cu Așer și cu tata.

Într-o seară, în timp ce unul dintre robii noștri a aprins lumânările de Sabat, un curent de aer neașteptat de rece a pătruns în odaie prin deschizătura de sus a atriumului. În timp ce flacăra lumânărilor a început să pâlpâie și Așer râdea, mi-am ridicat ochii la cerul întunecat, pe care apăruseră deja câteva stele care scăpărau precum diamantele.

Prietenia ta cu împărăteasa e în mâinile Mele.

Vocea veni de nicăieri, cu toate acestea mă învălui pe dinapoi, pe dinainte, pe dedesubt.

Vei fi alături de ea în cele mai fericite zile ale vieții ei, precum și în ultima.

M-am uitat la Așer, apoi la tata, așteptându-mă să spună ceva sau să îmi mustre pe oricine era acela de îndrăzne să ne tulbure masa de Sabat. Dar ei priveau mai departe la lumânările ale căror flăcări licăreau, plini de entuziasm în timp ce lumânările păreau mai să se stingă.

Iar tu, fiica lui Israel, te vei cunoaște, și o vei binecuvânta.

Flăcările lumânărilor se potoliră și începură să ardă liniștit, luminând înserarea cu o strălucire aurie. Fără să fi auzit vocea și mesajul ei, tata începu să rostească binecuvântarea de Sabat:

— *Barukhatah Adonai, Eloheinu, melekh ha-olam...*

Iar eu am simțit un fior care îmi făcu pielea de găină pe brațe și se opri apoi în ceafă.

În clipa aceea, un lucru mi-a fost cât se poate de limpede: viața mea era împletită cu a lui Urbi, iar HaShem dorea să rămân alături de ea pentru totdeauna.



CAPITOLUL 2



DOUĂ ZILE MAI TÂRZIU AM CĂUTAT-O PE URBI ÎN LOCUINȚA ei împărătească. Ea chiui când mă văzu, apoi mă luă de mână și mă duse în iatacul ei unde eram ferite de orice ochi iscoditori. Chiar dacă nu spusese niciodată asta, aveam senzația că Urbi o suspecta pe sora ei că pusese iscoade prin tot cvartalul împărătesc al cetății.

— Am vești importante, îmi zise ea încrucișându-și picioarele când se așează pe așternutul învelit în mătase.

M-am așezat înaintea ei și am inhalat mireasma încântătoare de tămâie. Egiptenii obișnuiau să ardă tămâie de dimineață, mir la prânz și kyphi* seara, dar lui Urbi îi plăcea atât de mult mirosul dulceag-condimentat de kyphi că îl ardea continuu.

— Și eu ceva să îți spun.

— Eu prima. O gropiță apăru pe obrazul drept. Tata se întoarce în sfârșit acasă.

Am rămas cu gura căscată. Astea *chiar erau* vești noi. Dacă se

* Plutarh afirmă că acest parfum ar fi un amestec de miere, vin, henna, smirnă, diferite rădăcini, lemn de trandafir, trestie mirosoitoare, crocus, măcriș, boabe de ienupăr, cardamon, nard, etc. (n.tr.)

CLEOPATRA, REGINA EGIPTULUI

întorcea împăratul, Berenice avea să detroneze. Era împărăteasă de aproape trei ani, dar acum că se întorcea împăratul...

— Ce – ce se va alege de sora ta?

Urbi ridică ușor dintr-un umăr, relaxată.

— Nu știu, și nici nu-mi pasă. N-ar fi trebuit să se urce pe tron cât a fost tata plecat.

Mi-am înclinat capul și am încuviințat, acceptând în tăcere adevărul.

— Într-o bună zi aș putea fi eu împărăteasă, spuse Urbi, ridicându-și bărbia, iar tu vei fi doamna mea de onoare. Împreună vom primi vizitatori, și dacă ne vor fi pe plac, îi vom umple de daruri. Iar dacă nu ne plac, sau dacă sunt nătângi, vom pune să fie omorâți.

Am zâmbit, închipuindu-mă înapoia tronului de aur al lui Urbi.

— Vom da banchete cu atât de multă mâncare, încât vom hrăni săracii cu tot ce rămâne.

— Să aducem oare și dansatori pentru distracție? Sau fiare sălbatice?

— De ce nu amândouă? Am bătut din palme încântată de idee. Tigri, poate. Ah – *tigrișori*. Sunt adorabili. Iar mie mi-ar place să am un elefant.

— Am putea intra în marea sală de festivități călare pe un elefant, spuse Urbi. Îți poți închipui cum se vor uita toți? Luă o prună de pe măsuta de lângă pat, apoi mușcă din ea. Și care sunt noutățile tale?

Cuprinsă deodată de sfială, o apuca pe Urbi de cealaltă mână și venii mai aproape de ea.

— Acum două seri, HaShem mi-a vorbit.

I-am strâns degetele, așteptând ca și ea să se înfioare ala fel ca mine când Îi auzisem vocea.

Ochii ei se ridicară la mine ca o pereche de corbi speriați, apoi își smulse mâna dintr-a mea și mă lovi ușor peste braț.

— N-ar trebui să mă necăjești, Chava.

— Dar nu te necăjesc. Eram la cină, când am auzit o voce pe care nimeni altul nu părea să o audă. Și cel mai fantastic e că mi-a vorbit despre tine.

Urbi îmi aruncă o privire grăbită, neatentă și schiță un zâmbet.

— Și ți-a spus că voi fi frumoasă? Ți-a spus că voi fi împărăteasă? Zâmbetul meu se lăți.

ANGELA HUNT

— HaShem mi-a spus că prietenia mea cu împărăteasa e în mâinile Lui și că vom fi împreună în cele mai fericite zile ale tale, și până la ultima. Și că te voi binecuvânta.

I-am zâmbit, încântată să îi împărtășesc o asemenea prorocie minunată, însă fața lui Urbi nu îmi reflecta bucuria.

— Prietenia ta cu împărăteasa, repetă ea, cu vocea seacă. Dar dacă vorbea despre Berenice?

M-am încruntat.

— De ce să vorbească HaShem despre ea? Nu sunt prietenă cu ea. Nici măcar nu o cunosc.

— Și vei fi alături de mine și în *ultima* mea zi? Tocmai mi-ai dat temei să nu te mai întâlnesc niciodată.

M-am încordat, stânjenită pentru o clipă.

— Sunt sigură că HaShem nu a vrut să spună asta. Nu ești pe cale să mori.

— Și tu de unde știi? Se strâmbă de parcă i-ar fi intrat ceva în ochi. Ptolemeii sunt vestiți pentru că îșiucid frații și surorile. De unde știi tu că Berenice n-o să mă omoare?

— Pentru că... m-am agățat de singurul temei ce-l aveam la îndemână. Pentru că tatăl tău se întoarce acasă.

— O să treacă luni de zile până va ajunge. Iar ea va avea o mulțime de timp să omoare o prințesă.

Ședeam încremenită, uluită de expresia încordată de pe fața lui Urbi. Niciodată nu-și dezvăluise teama aceasta, dar era limpede că se gândise adesea la pericolul de a se afla atât de aproape de tron.

— Nu voi îngădui nimănui să te omoare. M-am îndreptat de spate și mi-am proțâpuit mâinile în șold. Dacă va trebui, o să te scot pe furiș din palat și poți locui cu noi. Nimeni nu s-ar gândi vreodată să te caute în mahalaua evreilor.

Ea mă privi acum, supărarea lăsând loc umorului pe fața ei.

— Cât de prostuță ești, fată neștiutoare, spuse ea adunându-și genunchii. Dar mă bucur că te am. Își cuprinse genunchii cu brațele și își plecă fruntea, apoi o ridică deodată. Cele mai fericite zile ale mele? Ridică o sprânceană. Mă întreb când vor fi acelea.